

A watercolor illustration in shades of blue and white. It depicts a snowy path leading towards a lighthouse on a rocky outcrop. The lighthouse has a dark, peaked roof and a white body with a dark band. To the left of the path, there are dark, silhouetted evergreen trees. The background shows a hazy, mountainous landscape under a pale sky.

thriller

Smrková tíšina

Kristýna
Sládečková

Smrková Tišina

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Kristýna Sládečková, 2023
Cover © Gabriela Sládečková, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-1411-7

Smrková Tišina

Kristýna
Sládečková

VENDETA

Obsah

I.	Nouzové nocoviště	7
II.	Rudolfovo břemeno	13
III.	Prázdniny za odměnu	29
IV.	Sám sebou	37
V.	Na Poledníku	47
VI.	Meditace	65
VII.	Nevděčná belladonna	91
VIII.	Úprk k sedmičce	111
IX.	Druhé já	117
X.	Zažít dobrodružství	129

XI.	Potetovaný	137
XII.	Kouzelný kámen	143
XIII.	Budulínek	147
XIV.	Stopa mezi smrčky	153
XV.	Je to chyba	169
XVI.	Šeredná a opuštěná	179
XVII.	Studentem navždy	187
XVIII.	Posed	199
XIX.	Hlavo, hlavo, kdo v tobě přebývá	215
XX.	Když ne já, tak nikdo	229
XXI.	Hrníček s puntíky	239
XXII.	Na travičku	253
	Epilog	261

Věnováno všem, kdo se rádi toulají
po šumavských hvozdech.

Tommymu, rodině a mým skvělým přátelům
ze všech koutů republiky i světa.

Nouzové nocoviště

Šumavské nouzové nocoviště se rychle plnilo. Zatímco Richard stavěl stan, jeho žena Ema zabrala jednu celou lavici a na dřevěný stolek rozložila vaříč, čínské nudle, tuňáka a konzervovanou zeleninu. Otočila knoflíkem, škrtla zapalovačem a začala vařit večeři. Byla upocená, bolela ji záda od těžkého batohu, zlomila si dva nehty a nohy měla poštípané od komárů. Když za sebou uslyšela prásknutí, otočila se. Někdo vycházel z toitoiky a nechal dveře pořádně bouchnout. *To je, sakra, nemůžou zavřít opatrně?* Už byla na tenhle zvuk úplně alergická.

Najednou se přišoural nějaký kluk a sedl si naproti ní. *No to snad ne!* Myslela si, že když si stůl zabrala, už si k němu nikdo cizí nesedne. *Ale to asi na vandru neplatí.* Kluk se ani nezeptal, jestli může, prostě si sedl, začal na svém vaříči vařit čaj, a když měl hotovo, nalil si do něj rum. Ema se na něj tázavě podívala.

„Chcete taky?“ zeptal se slušně. Vypadal na studenta, vysokoškoláka, o hodně mladšího.

„Děkuji, ne,“ usmála se na něj.

„To víte, musím brzdít.“

„Jasně,“ usmála se.

Nudle už byly uvařené, smíchala je s tuňákem a se zele-
ninou a naservírovala na plastové talířky. Richard zrovna
dostavěl stan. Políbil ji, sedl si k ní a s chutí se pustil do
jídla. Ema neskrývala podráždění.

Za chvíli k nim pomalým krokem došel zkouřený mla-
dík s pytlíkem těstovin. „Můžu si půjčit tvůj vařič?“ zavolal
na svého kamaráda. „A to máš jen tenhle hrníček? Nemáš
nějaký větší ešus jako oni?“

„Nemám, bral ho Dan...“

„Já vám ho půjčím,“ řekla Ema utrápeně, protože to ne-
chtěla poslouchat.

Mladík poděkoval a ze zdvořilosti se s ní dal do řeči. Vy-
ptával se, odkud a kam jdou, jak dlouhá trasa je čeká, co je
její nejoblíbenější místo, jestli se jí nouzové nocoviště líbí...
Ema trpělivě odpovídala, ale pak radši zahrnula dotazy je.
Kam jdou, odkud jsou? Vypadlo z nich, že studují v Brně
na Vysokém učení technickém a že Šumava je nalákala
hlavně na možnost spát takhle legálně v národním parku.
Richard se do hovoru moc nezapojoval, jen sem tam lehce
přikývl a dál do sebe házel prémiové tábornické jídlo. Za-
reagoval až na nabídku pálenky, kterou zkouřený mladík,
jemuž půjčili ešus, přinesl.

„Domácí pálenku, tu nemůžeme odmítnout,“ zahlaholil
Richard a štouchl do Emy. „Každý Moravák má domácí pá-
lenku, nevím, jak to dělají,“ hurónsky se rozesmál a hodil
do sebe panáka.

Ema ho na rozdíl od něj jen srkala. Ačkoli ji z toho páli-
lo celé hrdlo, nějakou chuť ovoce v pálence nakonec cítila,
takže to vlastně nechutnalo až tak hrozně.

Kemp měl maximálně dvanáct na dvanáct metrů a stanů se sem vešlo jen poskrovnou. Většina osob seděla před stany nebo už byla dokonce zavřená uvnitř. Ema doufala, že studenti půjdou také brzy spát a nebudou celou noc pařit. Potřebovala se vyspat. Včera nocovali v klasickém kempu, ještě před národním parkem, a bohužel si postavili stan vedle rodinky, která snad do jedné ranní hrála na kytaru a halekala o krutosti severního větru. Tihle studenti, jak si Ema všimla, s sebou měli kytaru také. Prosebně se proto podívala k nebi, jako kdyby chtěla požádat někoho tam nahore o noc bez hudby.

I když nebyla o mnoho starší než oni, tak o pět až sedm let, připadala si jako jejich teta nebo paní učitelka. Protože jak ji už tohle paření nelákalo!

„My už tady spíme druhou noc, protože jsme čekali ještě na jednoho kamaráda. Je to úžasně magické místo,“ zasníl se jeden ze studentů potom, co si dostatečně vychutnal panáka.

„V čem je magické?“ ptal se hned se zaujetím Richard a lokl si slivovice. „Copak nejsou všechna nouzová nocoviště stejná?“

„Vůbec ne. Tady kousek dál bývala dříve úplně normální vesnice, plná německých sklářů a dřevařů, ale po válce a odsunu prakticky zmizela z mapy. Zbyla tam jen hřbitovní kaple, plná mumifikovaných mrtvol příslušníků místních sklářských rodin. No, a když tam vojáci vtrhli, samozřejmě značně posílnění alkoholem, začali tu kapli likvidovat, rozmlátili rakve, vytahali ty mrtvoly ven a začali tam s nimi tancovat. Když je tanec přestal bavit, opřeli mrtvoly o stěnu a stříleli do nich.“

„To je hnus,“ zašklebila se a otrásla Ema.

„Taky všichni do roka umřeli. Navíc jsem někde četl, že tohle nouzové nocoviště je postavené přímo nad bývalým

hřbitovem. Takže to jasně vysvětluje, proč tady v noci straší.“

„Jak straší, vy jste něco v noci viděli?“

„Normálně jsem ležel a cítil jsem, jak se pode mnou něco hýbe a tepe, jako kdyby se chtěla vyhrabat ven mrtvola. Něco pode mnou rejdlalo a pak, jako kdybych dostal pěští do ledvin. Pohnu se a vidím, pode mnou vyboulená hlína...“

„Máro, to byl určitě krtek,“ otočil se k blondákovi druhý ze studentů. „Vždyť jsme tam všude kolem viděli krtince...“

„A co ten křik v noci, co?“

„Někdo šel na záchod a zakopnul. Co asi jiného?“

„To je asi věc názoru. Já zkrátka tu magii a energii cítil, tenhle kraj je jí úplně prosycený. Cítím ji i teď, a vážně se těším na noc.“

„To jsem netušil,“ usmál se Richard. „Emi, to je jako v tom filmu *Osvícení*, víd? Tam přece taky strašilo, protože ten hotel postavili na nějakým indiánským pohřebišti. Ty jo, to by bylo, kdyby mi v noci hráblo a honil bych tě tady se sekyrou,“ rozesmál se.

„Ty jsi blbej, fakt,“ rozčílila se Ema. „Jdu umýt nádobí,“ zvedla se, vzala použitý ešus, mističky a plastový příbor a zamířila k potůčku.

Richard byl natolik vybavený, že koupil i ekologický přípravek na mytí nádobí. I když stál asi tři sta korun, zanechal nádobí lehce mastné. *Holt ho musím pořádně vydrbat až někde v civilizaci*, blesklo Emě hlavou cestou k potůčku tiše tekoucímu nedaleko.

Ema si sedla na bobek na šedý balvan, který jako jediný nebyl pokrytý klzkým plazivým lišejníkem. Do ledové vody ponořila první mističku, jemně ji umyla a opláchla, už při druhé jí zběhly prsty chladem. Zapadající slunce svítilo tak ostře mezi nízkou klečtinou, až musela přimhouřit oči.

Když oplachovala ešus, ve kterém předtím vařila, vyklouzlo jí držátko z ruky, takže se celá zmáčela. Tiše zaklela. Nezbedné slůvko se jí ozvěnou od balvanů třikrát vrátilo a ona měla sto chutí ho ještě několikrát zopakovat. Rychle vypláchla hrníčky a umyla přístroje, zvedla se na zdřevěnělých nohou a hustým porostem se vyškrábala zpět na cestu. Všudypřítomné ostružiní ji několikrát seklo, takže se ke stanům vracela sice s čistým nádobím, ale mokrým trikem a škrábanci na nohou.

Po prvním kluci nalili druhého panáka, protože když kolem nich Ema procházela, zrovna si přitukávali a něčemu se hrozně smáli. Jeden z chlapců asi přehrával scénu z nějakého známého filmu, protože posadil hlas o oktávu výš, stoupl si na lavičku a panáka do sebe hodil bez jakéhokoliv vychutnávání. Ema se usadila na piknikovou deku opodál, ale hned podrážděně vyskočila. I když celý den pařilo slunce, mechy nacucané vodou to jaksi ignorovaly a ona hned ucítila, jak má mokrý zadek. *Sakra!*

Zato Richard byl ve svém živlu, usmíval se jako měsíček na hnoji a oči mu svítily, obklopen mládeží se cítil jako největší král. Po chvíli zaslechla, jak vytahuje svoji historku z pivní patnáctky, následně z burčákového pochodu, a vůbec si nevšimá, že tam Ema není. Richard hrál v dětství v nějakém filmu a od té doby si asi připadal jako slavný komik. Tedy, jeho *slavná* role spočívala jen v tom, že přejížděl silnici na kole a někdo ho srazil. I tak to ale považoval za ten nejlepší herecký výkon na světě.

Studenti se smáli a přikyvovali, občas někdo něco řekl, ale po chvíli už je Richard nepustil ke slovu. K Emině velké radosti pak popadli láhev a šli naproti nějakým kamarádům, kteří do kempu ještě nedorazili. Potom, co studenti odešli, spolu Richard a Ema ještě chvíli seděli a popíjeli čaj.

Jakmile se setmělo, pořádně se ochladilo, takže Emě byla zima i přesto, že si oblékla dlouhé kalhoty a mikinu. Když dopili čaj, donutila proto Richarda, aby už šli spát.

Zachumlala se do spacáku, čímž Richardovi naznačila, že ve stanu na karimatce rozhodně nehodlá nic provozovat, a předstírala, že usnula. Jenže spát nemohla. Karimatka byla nepohodlná, tvrdá, spacák při každém otočení šustil a dveře od toitoiky bouchaly a bouchaly.

Sem tam se něco někde šustlo, v dálce zahoukala sova a zapraskaly větvičky. Po chvíli uslyšela nějaký divný mlas-kavý zvuk přímo za jejich stanem a hrůzou strnula. Měla sto chutí probudit spícího Richarda a říct mu, že tu vážně straší, mrtvoly se probouzejí a že se oni musí okamžitě sbalit a vypadnout odsud. Pak jí to ale došlo – někdo jim zvrací u stanu. *Asi se vrátili opilí kluci. Bohužel.* Projela jí taková dávka adrenalinu, že se cítila být plně probuzená, a sebe-menší zvuk přírody její probuzení i strach ještě přižívoval.

Ach jo. Ať už tahle dovolená skončí, modlila se v duchu tak dlouho, dokud konečně neusnula.

II.

Rudolfovo břemeno

K Rudolfovi jeho jméno moc nesesedlo. Blondřaté lokny, které mu padaly až na ramena, a světle šedé oči z něj dělaly neviňátko, které by se možná mohlo jmenovat Milorád nebo Kamil. Jenže v kombinaci s geny z matčiny strany, kvůli kterým měl sklony k tloustnutí, velký zadek, masivní nohy a pivní pupek už od sedmnácti, připomínal barokního andělíčka, který byl leda tak k smíchu.

Se svým vzhledem spokojený nebyl a stálo ho dost úsilí, aby svou postavu držel alespoň trochu v normě. Snažil se posilovat, aby byl mohutný tím správným způsobem, občas se proběhl, aby se zbavil pupku, ale bylo to utrpení s těžce vydřeným, nepříliš viditelným výsledkem.

Kluci ve škole si z něj dělali srandu, dokud jednomu z nich nezlomil ruku. Nutno podotknout, že nechtěl. Že to byla nešťastná náhoda, která se stala, když při florbale uklouzl a srazil spolužáka k zemi. Fámy, jež se brzy potom začaly šířit a které i on sám občas rád nenápadně přiživil

nějakou poznámkou či pohrůžkou, mu však přišly velmi vhod: Kdo se pustí do křížku s Rudolfem Beranem, špatně skončí!

Ve skutečnosti však nikdy nikoho nezranil ani nezbil. Byl lidumil, který ve volném čase vypomáhal v domově důchodců. Plat měl sice mizerný, ale Rudolf se tam cítil potřebný, prospěšný. Tím, že byl silný a mohutný, bez problému dokázal otočit či přenést důchodce, na které ostatní personál nestačil. Všichni ho tam měli rádi, nikdo na něj nepokřikoval, že je vyžraný andělíček, tlustá Anděla a podobně. Naopak, například stará paní Komárková mu vždycky říkala, že je hezký a milý chlapec a že by ho hned vyměnila za svého nezbedného vnuka. Možná to byla náhoda, ale v domově důchodců se za tu dobu nesetkal s nikým zahořklým či nepříjemným – naopak, každý měl pro něj vlídné slovo. Pro Rudolfa, který sám sebe viděl jako zrůdu, byla jeho práce balzámem na duši.

Nikoho tedy moc nepřekvapilo, když se v maturitním ročníku přihlásil do Brna ke studiu medicíny. Potom, co u přijímacího pohovoru řekl, že by se chtěl stát geriatrem nebo revmatologem, získal několik plusových bodů, protože o tyto neprestížní obory až tak velký zájem obvykle nebývá.

První rok na vysoké byl skvělý. Ve škole si z něj nikdo neutahoval, nadváhu mu nikdo nevyčítal, a protože se dobře učil, jeho život plynul bez výraznějších problémů. Rudolfa trápil pouze nezáměr žen. Nikdy neměl přítelkyni. Celý život se mu holky smály a často byly daleko drsnější než kluci. Asi nikdy nezapomene na to, jak se jednou v devítce na školním výletě na Pálavě spálil na sluníčku a jak ho jeho spolužačky překřtily na Rudolfa Vepře. Bylo mu tehdy do pláče, když kolem něj chodily a za doprovodu citoslovců chro chro krčily nosy. Vlastně pak v noci i plakal, když ho nikdo

neviděl. *Copak za to může, že vždycky na slunci zrůžoví?* Nejhorší na tom bylo, že mu tehdy na obličejí vyskákalo i pár puchýřů, takže se ho pak všichni štítili. Ještě že se to stalo měsíc před koncem školního roku. Pak odešel na střední, kde to také bylo hrozné, ale už o něco méně.

Teprve na vysoké škole začal nacházet trošku sebevědomí. Když doučoval dvě spolužačky histologii, všiml si, že se na něj koukají obdivně, možná i zálibně. Později se začali všichni tři přátelit, z jejich kruhu se stala skvělá parta a on jedno z děvčat pozval dokonce na rande. Bohužel to nevyšlo, nepřeskočila jiskra, ale i tak to bylo povzbuzením pro jeho sebevědomí.

Na začátku druhého ročníku se se svými spolužáky sešel na tradiční, semestr zahajující party v klubu Na Kravále. Vzal si na sebe své oblíbené černé tričko, které mělo tak skvělý střih, že zakrylo i větší břicho. K tomu džíny za dva a půl tisíce, které mu sice vysály peněženku, ale rovněž trochu skryly a vytvarovaly masivní nohy, takže věděl, že v nich vypadá relativně dobře.

Koupil si u baru pivo a přisdl si ke svým spolužákům. Hudba hrála nahlas, moc se neslyšeli, a tak museli křičet, aby si řekli, jaké měli léto. Když pak spolužák Roman donesl všem panáky, přitukli si a slavnostně odstartovali semestr. Potom, co vypili druhou rundu, vyrazili na parket.

Rudolf se samozřejmě strašně styděl tančit, měl pocit, že vypadá jako poskakující hroch, a i když hráli celkem fajn písničky, seznal, že potřebuje dalšího panáka na kuráž. Vydal se tedy k baru, protlačil se mezi těly a opřel se o barový pultík. Navázal oční kontakt s barmanem, mávl na něj, a když se k němu blížil, všiml si drobné zrzky, která stála vedle něj a snažila se o to samé: upoutat barmana, který ji však ignoroval a šel rovnou k Rudolfovi.

„Co to bude?“

„Jednoho jägermeistera. Dáš si něco?“ podíval se na dívku vedle sebe.

„Rum s colou prosím,“ zašeptala a Rudolf to přetlumočil nahlas.

„Sto padesát pět,“ zahlaholil barman, když mu podával oba drinky.

Rudolf neměl v plánu dívku zvát, jen jí chtěl pomoci, protože byla pro barmana neviditelná, takže mu došlo až v té chvíli, že to vlastně vypadá, jako když dívku zve. *No nic.* Zaplatil, podal dívce rum s colou a usmál se: „Tak na zdraví,“ přitukl si s ní a chtěl jít pryč.

Dívka si ale lokla, podala mu ruku a s úsměvem prohodila: „Lucka.“

„Rudolf,“ představil se s obavami z reakce, kterou na své jméno uslyší.

„Jé, ty se máš, že máš takové netradiční jméno! Lucii je miliarda, ale Rudolfů...“

„Já bych měnil. Když k tomu máš ještě tak hrozný příjmení jako Beran...“

„Ty se jmenuješ Rudolf Beran? Jako ten politik, co podal ruku Hitlerovi?“ vykulila dívka oči a Rudolf posmutněl.

„To je náhoda. Moje máma miluje Rudolfa Hrušínského. Po něm se jmenuju Rudolf. Historický paralely s ministerským předsedou si bohužel nebyla vědomá. Ty studuješ historii?“

„Ne,“ usmála se. „Dějepis jsem milovala, ale jsem na stavárně, geodézie a kartografie. Teda zatím jsem byla jen u zápisu. A ty?“

„Já jsem na medicíně, už druhým rokem.“

„Super, takže tě nečeká práce, ale poslání,“ mrkla na něj a napila se coly s rumem.

„Myslím, že to je práce jako každá jiná. Co tě vedlo ke geodézii a kartografii?“

„Táta je zeměměřič, mám ráda mapy... Moc jsem nad tím nepřemýšlela. Uvidíme, jestli mě to bude bavit.“

„Jsi z Brna?“

„Odkakživa. A ty?“

„Ze Strakonice.“

„To je docela dálka, ne?“

„To mi právě vyhovuje.“

„Nebudu se vyptávat,“ věnovala mu úsměv a zatahala ho za rukáv. „Pojď tančit, musím ti nějak poděkovat za ten drink.“

Rudolfovi se rozklepala kolena, ale měl už trochu upito, džíny a triko, které ho dělaly o něco tenčím, takže tanec prostě riskl. Naštěstí hráli středně rychlou píseň, při níž se mohl jen lehce do rytmu vlnit, podupávat a hýbat rukama, zatímco Lucka tančila jako o život.

„Rozjeď to trochu,“ šťouchla do něj.

„Promiň, neumím tancovat.“

„Tak to dělej podle mě. Věšíme prádlo,“ obě ruce vytáhla diagonálně od ramen nahoru a pak je zase svésila dolů. Kupodivu to v jejím podání vypadalo docela smyslně. Rudolf se uvolnil, svou taneční partnerku napodoboval a hrozně se u toho smáli.

„A teď mícháme v hrnci!“

„To je hrozně osmdesátkový,“ chechtal se Rudolf.

„Ale funguje to pořád!“

Když skončila série rychlejších písniček a došlo na ploužák, Rudolfa to vyděsilo. Lucka se k němu přivinula a on, s úplně propoceným trikem, čekal, až se zhnuseně odtáhne. Ale nic takového se nestalo. Chvilí spolu tančili a bylo to moc hezké.

„Není ti horko? Mně děsně. Šla bych na chvíli ven,“ zahlaholila Lucie a vyrazila z parketu pryč. Rudolf ji následoval. V davu se mu však prakticky hned ztratila, ale nechtěl to vzdát. U baru koupil ještě dvě coly s rumem, a když dorazil před vchod, uviděl Lucii sedět na schodu a rozdýchávat náročný tanec.

„Díky, ty jsi zlatý,“ usmála se na něj, když jí galantně podával její pití.

Ťukli si a začali si povídat. Nenuceně. O koníčcích. O tom, že oba rádi čtou. O tom, proč studují to, co studují. Zjistili, že mají rádi stejnou literaturu. Lucka se rozpovídala o své babičce i o tom, že kvůli revmatu nemůže sevřít ruku v pěst, a mile ji překvapilo, když se Rudolf zmínil, že se chce problematice revmatu věnovat.

Když dopili, Lucka si znenadání lehla zády na beton a poznamenala: „Škoda, že dneska nejsou vidět skoro žádné hvězdy.“

A Rudolf, celý nervózní, si lehl vedle ní. „Je zataženo. Asi bude bouřka. Před chvílíčkou hřmělo.“

Chvilí mlčky hleděli na nebe, a opravdu začalo lehce krápat. Lucka se ale nezvedla a neutekla. Naopak. Přisunula se blíž k Rudolfovi, až ucítil, jak ho její vlasy na tváři šimrají. Tělem mu projela vlna vzrušení a nervozity. Měl jen pár sekund na to, aby si rozmyslel, co bude dělat dál. I on se k ní přiblížil, až se jejich tváře dotýkaly. Neodtáhla se. Jemně položil ruku na její tvář a blížil se rty. Vůbec netušil, jestli postupuje správně, ale Lucka mu šla naproti a za chvíli ucítil její rty na svých. Jako by mu tělem projel blesk, poměrně sebevědomě dívku chytil a začal ji líbat.

Trvalo to dlouho a bylo to krásné. Mezitím se rozpršelo a začalo hřmít, oblohu sem tam proťal blesk, ale Rudolfovi

to bylo jedno. Lucce také. Když se od sebe odtrhli, položila mu hlavu na hrud.

„Nevadí ti, že prší, Rudolfe?“

Líbilo se mu, jak jeho jméno vyslovila. Poprvé cítil, že by na své jméno mohl být i hrdý.

„Nevadí. A tobě?“

„Vůbec,“ chytila ho za pramen vlasů, který i zmoklý tvořil perfektní loknu. Jemně za něj zatahala. „Teda, že ti to takhle drží i mokré,“ podivila se a on se jen usmál a znovu ji políbil. Leželi tam spolu snad půl hodiny, dokud Rudolf neucítil, že se Lucka třese.

„Už je ti asi zima, viď?“

„Trošku jo. Možná bych šla dovnitř. Mám v šatně mikinu. A taky se mi docela chce na malou, po té cole s rumem.“

Rudolf přikývl, zvedli se a zamířili dovnitř. Když odešla Lucka na záchod, Rudolf se rozhodl, že si taky odskočí. Po návratu čekal před toaletami, ale Lucka nikde. Zatímco tam stál snad patnáct minut, jeho dívka odtamtud nevyšla. Fronta na záchodech určitě nebyla, protože ostatní dívky chodily dovnitř i ven bez zdržení. Trošku se obával, jestli se Lucii třeba neudělalo špatně. Přeshlapoval tam proto ještě asi dalších pět minut, pak se ale vrátil do sálu, kde zahlédl Ester, kamarádku z kruhu.

„Teda, ty jsi tady taky? Vůbec jsem o tobě nevěděla.“

„Ahoj, Ester. Víš, mám jaksi rande a... Nemohla by ses jít podívat na dámský záchody, jestli tam někomu není špatně? Taková drobná zrzka...“

„No... To asi můžu. Jasně. Pro tebe to ráda udělám,“ mrkla na něj a vyrazila spolu s Rudolfem, který ji následoval, směrem k záchodům. Potom, co vešla dovnitř, se asi za dvě minuty vrátila. „Nablito je tam slušně,“ zamračila se, „ale žádná zrzka tam nikde není, prošla jsem všechny

kabinky. Fuj, ty holky jsou ale prasata. No, každopádně na záchodě nikdo není. Buď na tebe čeká někde jinde, nebo se na tebe vykašlala. Mám ti pomoci hledat?“

Rudolf zakroutil hlavou, prošel celý sál, ale Lucku nespátl. Vyšel ven, obešel klub, několikrát, ale ani tam nebyla. Vrátil se tedy zpět dovnitř, sedl si a čekal. Po hodince udělal ještě jednu obchůzku, ale klub už se natolik vyprazdňoval, že začal ztrácet naději. Objednal si poslední pivo a posadil se ke stolku jako hromádka neštěstí. V půl čtvrté ráno klub zavíral, takže ho musel opustit. Celý nešťastný se tedy vydal na rozjezd, noční autobus, který ho dopravil na centrální přestupní místo.

Cestou domů proklínal sám sebe, že na to šel možná moc hrr, že někde udělal chybu a zkazil to. Jenže nevěděl kde a nenapadlo ho, co mohl udělat jinak. Doma si dal dlouhou sprchu a ze žalu snědl mraženou pizzu svého spolubydlícího. Navzdory tomu, že se dlouho držel a žádnou si už celý rok nedal, se mu teď prostě nechtělo žít zdravě. Vše zapil sklenicí vody, aby mu ráno nebylo zle, a svalil se do postele.

Cítil se nechutně. Jako tlustý vepř, který se láduje mraženou pizzou. *Možná se mu to všechno jen zdálo. Jak by o něj mohla mít taková hezká holka zájem?* Začaly mu téct slzy a přepadl ho pocit zmaru, jaký už dlouho necítil. Zabořil hlavu do polštáře a předstíral, že neexistuje. Usnout se mu už nepodařilo.

Za chvíli začalo svítat. Venku duněly trolejbusy, až fasáda domu vibrovala. Byl čtvrtek prvního školního týdne, kdy většina fakult funguje jen tak na oko. Na prvních přednáškách vám řeknou, o čem bude semestr, a pošlou vás domů. Ne však na medicínu. Tam se jede od počátku zobra.

Když se rozednilo, vstal Rudolf z postele, přežehlil si plášť a vyrazil do školy. Jeho kruh výjimečně začínal od deseti, ale od příštího týdne měli jet každý den už od sedmi. Rudolfovi to ale nevadilo. *Čím víc zaneprázdněný bude, tím lépe.* Celý den proběhl jako v mlze, po návratu do bytu si jen lehl před televizi a strávil tak celý večer.

Potom, co mu v pátek ráno zazvonil budík, rezignovaně ho típl a vyrazil do školy. Po obědě se donutil jít alespoň na chvíli do fitka. *Musí se trošičku unavit, aby večer usnul. Musí si dát do těla a přijít na jiné myšlenky.* Cvičení mu trochu pomohlo, a tak po cestě domů nakoupil a přichystal pro sebe i spolubydlící senzační salát s grilovanou zeleninou.

Cítil se už o něco lépe. Pak mu ale zavibroval mobil. Nová zpráva v Messengeru. *Je to možné?* Měl pocit, že se mu zastavilo srdce poté, co jako v mlhách rozklikl zprávu, která zněla: Ahoj, Rudolfe, promiň, že jsem tak zmizela. Udělalo se mi hrozně zle a musela jsem hned domů. Nechceš někdy zajít na kafe?

Třesoucí se rukou odepsal ano, že chce, a nakonec se domluvili, že se potkají příští den v deset v Podsvětí. Lucie ještě napsala, že se bude těšit, na což on už nezareagoval. Někde v diskuzích se totiž dočetl, že se na zprávy nemá odpovídat hned, což už porušil. Na poslední Lucčinu zprávu tedy už neodpověděl, i když věděl, že se bude těšit tak moc, že nebude schopen usnout.

Usilovně přemýšlel, co si vezme na schůzku s Lucií na sebe. Džíny měl vyprané a nachystané, ale své „kouzelné“ triko si tentokrát vzít nechtěl, aby to nevypadalo, jako že má jen jedno. Nakonec si vybral tenký svetr, který mu kdysi přivezl strýc z Austrálie. Byla to dobrá volba. Svetr z nějaké velmi kvalitní vlny byl hebký a přitom tenký, takže v něm nevypadal tak mohutně.

Když vyřešil otázku garderoby, zaměřil se na své dlaně. Snad třikrát si namazal ruce indulonou. Trpěl na suchou kůži a často je měl jako smirkový papír, což bylo možná lepší, než kdyby je měl vlhké a zpocené. Jako správný muž ale považoval stisk ruky za svou vizitku a chtěl, aby případný dotek nebyl pro Lucku nepříjemný.

Dopředu už věděl, že ten večer neusne, a tak se učil. Prošel si cvičení a četl si v učebnici biochemie. Ačkoli se o druhém ročníku říká, že je ze všech nejjednodušší, nechtěl nic podcenit. Vydržel tak asi hodinu, než to jeho mozek vzdal a nechal se ukolébat k spánku.

Rande s Luckou se druhý den vydařilo na jedničku. K snídani si objednali palačinky a horkou čokoládu, nenuceně si povídali, a dokonce se mu i svěřila, že si tehdy na večírku pozvracela šaty, a že proto raději beze slova utekla dřív, než ji tak někdo uviděl. Rudolf měl pro Lucii pochopení, i když by byl samozřejmě mnohem radši, kdyby mu tehdy přišla říct, že odchází. Chtěl ji totiž doprovodit domů, což si ale teď nechal pro sebe.

Lucie přišla na schůzku s Rudolfem v džínách a halenke, jejíž jasně žlutá barva nádherně podtrhovala dívčiny zrzavé vlasy. V uších měla výrazné náušnice. Tak moc se mu líbila! I za střízlivá. Věděl, že to, co se stalo na večírku, pro něj nebyl omyl, a doufal, že pro ni také ne.

Po snídani se spolu šli projít na Špilberk, pak se vrátili zpět do centra, kde ten den vyhrávaly na městských slavnostech různé kapely. Kolem čtvrté se rozhodli zajít do hospody, kde si objednali láhev červeného a nachos. Až tam se Rudolf odhodlal chytit Lucii za ruku. Po celém dni ji poprvé políbil. A pak se líbali celý večer. Láhev vína pomalu mizela.

Když se večer loučili, Rudolf si už nedokázal představit, jak bez Lucky přežije jediný den. Jak se záhy ukázalo, Lucie

na tom byla stejně, takže spolu od toho společného dne trávili každou volnou chvíli. Kino, výstava, večírek jedné fakulty, večírek druhé fakulty, pizza v kantýně, výlet krajem po památkách. A po dvou měsících, když spolubydlíci odjeli na víkend domů, pozval Rudolf Lucii k sobě na večeři. Po fantastické společně prožité noci se z Rudolfa stal ten nejšťastnější muž ve vesmíru.

Celý semestr byl krásný. Rudolf neustále vymýšlel výlety, aktivity, aby se jeho milá nenudila, dokonce i často sám vařil. K Vánocům koupil Lucii krásný náhrdelník a bylo jasné, že se trefil do jejího vkusu, protože si ho hned zavěsila na krk a už ho nesundala. Od Lucie dostal na oplátku voňavku, která se mu moc líbila a kterou rád používal i proto, že ji vybrala ona. Byl tolik zamilovaný, měl plnou hlavu jen Lucie a neviděl nic jiného...

Když skončilo zkouškové období, vzal Lucii na jejich rodinnou chalupu kousek od Železné Rudy. Celý týden lyžovali a užívali si krásný čas. Pak svět ale zachvátila pandemie, školy a restaurace zavřely, všechny kulturní akce skončily, a protože venku stále ještě panovala zima, jejich rande většinou spočívala ve sledování televize doma u něj nebo u ní. Rudolf sice normálně chodil do školy, ale kromě toho jen polehával. Vzhledem k jeho genetickým predispozicím nebylo tedy divu, když měl po měsíci zase o deset kilo víc.

Lucka sice tvrdila, že jí to nevádí, že opravdu neřeší nějaká kila navíc, avšak Rudolf si tím tak jistý nebyl. Když spolu leželi v posteli, všiml si, jak znechuceně pozoruje jeho velké břicho a masivní stehna. Ona ale stále tvrdila, že jí to vůbec nevádí. Že prý stačí, když začnou víc chodit na procházky, díky čemuž se jeho váha zase srovná. Že o nic přece nejde. Nevěřil jí to.

Jednoho dne vyrazili na výlet k nedaleké rozhledně. Po pár minutách chůze do kopce měl Rudolf úplně mokré triko a z čela mu tekly čůrky potu. Lucka se tvářila otráveně. Možná se jí hnusil. Možná byla naštvaná, že jde tak pomalu.

„Stýská se mi po večírcích,“ obrátila se na Rudolfa a usmála se, zrovna když kolem nich ladně proběhla skupina mladých studentů a soucitně přitom na supícího Rudolfa koukala. Lucka šla tři kroky před ním. Asi aby to vypadalo, že k němu nepatří.

„Třeba by to bylo menší utrpení než koukat na mě, jak se tady vláčím do kopce, že jo?“

„Co to zase říkáš?“ podívala se na něj udiveně. „Nevadí mi, že jdeš pomalu.“

„Stydíš se za mě, vypadám jako zpocený prase.“

„Prosím tě, nech toho!“

„Klidně si běž napřed.“

„Na tohle fakt nemám náladu,“ vybuchla, obrátila se a vracela se dolů. Rudolf přemýšlel, jestli se za ní rozběhnout a preventivně se omluvit, nebo ne, protože nevěděl za co. Nenáviděl sám sebe a nechápal, proč by ho někdo jiný mohl mít rád. Když mu následně přišla zpráva, ve které psala, že nesnáší, když se chová takhle vztahovačně, měl sto chutí jí odepsat něco hnusného. Neudělal to.

Následující týdny se snažil dělat jakoby nic, ačkoli pořád cítil, že pro Lucii není dost dobrý. Restaurace byly stále zavřené, ale stánky s občerstvením ne. Stavební fakulta pořádala nějakou velkou akci v parku a Lucka Rudolfa přemlouvala, aby tam zašli. Nechtělo se mu. Měl náladu jen na to zůstat doma a koukat na film. Nakonec se dohodli, že půjde Lucka sama.

Na to, že byl duben, bylo vedro, vzduch voněl jarem a sliboval, že už je všechno v pořádku. Rudolf dostal chuť

Lucku obejmout a zopakovat jí, že ji miluje. Už dlouho jí to neřekl a ani to od ní neslyšel. Po strašně dlouhé době měl dobrou náladu.

Z trolejbusu vystoupil dřív a kráčel parkem ke stánku, u kterého se měl velký večírek stavební fakulty konat. Když dorazil na místo, bylo tam takové množství studentů, že Lucku nikde nezahlédl. Nechtěl jí volat, aby nezkažil překvapení. Koupil si pivo a chvíli se jen tak rozhlížel kolem sebe. Vtom ji spatřil, seděla v kroužku asi sedmi lidí, jimž hrál neznámý kluk na kytaru. Seděla nehnutě, upřeně se dívala na svalnatého kluka po své pravici s tetováním na pažích, který něco vyprávěl a divoce přitom gestikuloval.

Rudolfovi se roztráslы ruce. *Celou tu dobu měl pravdu. Byl pro ni jen zajímavým experimentem, který přestal být zajímavý potom, co se objevil někdo s dokonalým, svalnatým tělem bez genetické zátěže.* Chvíli je upřeně pozoroval a přemýšlel, co má udělat. *Bylo by hrozně trapné, kdyby k nim teď šel.* Tak dlouho se rozmýšlel, až se Lucka zvedla a vydala se jeho směrem, pravděpodobně koupit pivo. Než stačil zareagovat, uviděla ho.

„Ahoj,“ řekla zmateně. „Myslela jsem, že se ti nikam nechce?“

„Rozmyslel jsem si to, když je tak pěkně.“

„To je dobře,“ usmála se nuceně. „Tak si k nám půjdeš sednout?“

„To by asi nebylo dobrý, když už máš za mě náhradu.“

„Cože?“

„Ten týpek, kterej sedí vedle tebe, co na něm můžeš oči nechat. Ten, co vypadá, jako kdyby vypadl z časopisu o fitness.“

„Cože?“